

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1019/2023
25.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Светлане Васић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Аранђеловцу К бр.159/2022 од 18.10.2022. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 бр.89/23 од 31.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 25. октобра 2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Светлане Васић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Аранђеловцу К бр.159/2022 од 18.10.2022. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 бр.89/23 од 31.05.2023. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу, **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу К бр.159/2022 од 18.10.2022. окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, према окривљеном је у смислу одредбе члана 297. став 5. у вези члана 86. КЗ изречена мера безбедности, забране управљања моторним возилима „F“ категорије у трајању од три месеца, рачунајући од дана правноснажности пресуде.

Окривљени је обавезан да суду на име паушала уплати износ од 5.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, те да суду и Основном јавном тужилаштву на име трошкова кривичног поступка плати износе који ће бити одређени посебним решењем, а оштећени су упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 бр.89/23 од 31.05.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Аранђеловцу, окривљеног АА и његовог браниоца, а пресуда Основног суда у Аранђеловцу К бр.159/2022 од 18.10.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Светлана Васић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и „повреде права на одбрану“, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцена навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да је нижестепеним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, тако што је окривљени осуђен за дело које не представља кривично дело „обзиром да радњу извршења не чини повреда бланкетне норме сама по себи, већ је за постојање радње извршења кривичног дела нужно да између повреде бланкетног прописа и забрањене последице постоји узрочна веза“.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости, Врховни суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Одредбом члана 289. став 1. Кривичног законика прописано је да кривично дело угрожавање јавног саобраћаја врши учесник у саобраћају на путевима који се не придржава саобраћајних прописа и тиме тако угрози јавни саобраћај да доведе у опасност живот или тело људи или имовину већег обима, па услед тога код другог наступи лака телесна повреда или проузрокује имовинску штету која прелази износ од двеста хиљада динара, а ставом 3. истог члана да ће се учинилац казнити затвором од шест месеци до пет година ако је дело из става 1. или 2. овог члана учињено из нехата.

Чланом 297. став 3. Кривичног законика прописано је да ако је услед дела из члана 289. став 3, 290. став 3, 291. став 2. и 295. став 3. овог законика наступила тешка

телесна повреда неког лица или имовинска штета великих размера, учинилац ће се казнити затвором до четири године.

Супротно наводима захтева за заштиту законитости, радње окривљеног описане у изреци правноснажне пресуде садрже сва битна обележја кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ.

Ово стога што је изреком правноснажне пресуде утврђено да је окривљени критичном приликом, као учесник у саобраћају, управљајући радном машином – скипом, угрозио јавни саобраћај и довео у опасност живот и тело људи, при чему је могао да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, тако што је не придржавајући се саобраћајних прописа из члана 32. став 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, започео радњу скретања радне машине улево пре него што се уверио да радњу може да изврши на безбедан начин по остале учеснике у саобраћају, олако држећи да до последице неће доћи или да ће је моћи спречити, на тај начин што приликом скретања радне машине улево, није пропустио ПМВ марке „...“ којим је управљао оштећени ББ, који је започео претицање радне машине, услед чега је дошло до контакта предњег десног дела скипа и блатобрана возила ... и задњег левог точка и задње кашике радне машине, те се возило којим је управљао оштећени одбило и слетело у канал са леве стране пута, а услед чега су оштећени ББ и ВВ задобили тешке телесне повреде, а оштећени ГГ и ДД лаке телесне повреде, ближе описане у изреци првостепене пресуде.

По оцени Врховног суда, изреком правноснажне пресуде у потпуности је описана радња извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, као и узрочна веза између поступања окривљеног, односно повреде бланкетног прописа и забрањене последице.

Из наведених разлога, налазећи да нижестепене пресуде нису донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни суд је поднети захтев у овом делу одбио као неоснован.

У односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, Врховни суд налази да поднети захтев нема законом прописан садржај.

Ово стога што у образложењу захтева бранилац уопште не наводи у чему се ова повреда закона састоји, па имајући у виду да приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости Врховни суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву, у смислу члана 489. став 1. ЗКП, то захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај (члана 484).

Указујући на повреду права на одбрану окривљеног, бранилац најпре истиче да је право на одбрану окривљеног у конкретном случају повређено јер није изведен писани доказ, и то читање писаних исправа достављених од ЈП „Путеви Србије“, те да се окривљени на месту незгоде кретао дозвољеном брзином, док се возило оштећеног

кретало брзином од 80 км² на час, уз закључак да је искључива одговорност за настанак саобраћајне незгоде на страни оштећеног јер се кретао недозвољеном брзином. Изложеним наводима се у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, односно на повреду члана 440. ЗКП, па како ова повреда не представља у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца због повреде закона, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у коме је захтев одбијен као неоснован, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу којим је захтев одбачен као недозвољен, те на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен јер нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић